

ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ

Број захтева _____

Датум _____

Стручно веће за филолошке науке

Групација друштвено-хуманистичких наука

**ПРЕДЛОГ ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ ДОЦЕНТА
ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА
(члан 65 Закона о високом образовању)**

**I - ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ ПРЕДЛОЖЕНОМ ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ
НАСТАВНИКА**

1. Име, средње име и презиме кандидата **Ненад, Велибор, Николић**
2. Предложено звање **доцент**
3. Ужа научна, односно уметничка област за коју се наставник бира **Српска књижевност, предмет
Српска књижевност 18. и 19. века**
4. Радни однос са пуним или непуним радним временом **пуним**
5. До овог избора кандидат је био у звању **асистента**

у које је први пут изабран **23. 12. 2004.**

за ужу научну, односно уметничку област /наставни предмет **Српска књижевност, Српска
књижевност 18. и 19. века**

II - ОСНОВНИ ПОДАЦИ О ТОКУ ПОСТУПКА ИЗБОРА У ЗВАЊЕ

1. Датум истека изборног периода за који је кандидат изабран у звање **3. 3. 2012.**
2. Датум доношења одлуке о расписивању конкурса за избор **28. 12. 2009.**
3. Датум и место објављивања конкурса **20. 1. 2010. „Послови“**
4. Звање за које је расписан конкурс **доцент**

**III - ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ ЗА ПРИПРЕМУ ИЗВЕШТАЈА
И О ИЗВЕШТАЈУ**

1. Назив органа и датум именовања комисије **Изборно веће Филолошког факултета
Универзитета у Београду, 28. 12. 2009.**

2. Састав Комисије за припрему извештаја:

Име и презиме	Звање	Ужа научна, односно уметничка област	Организација у којој је запослен
---------------	-------	---	-------------------------------------

- 1) **др Радивоје Микић**, редовни професор, ужа научна област Српска књижевност, предмет Увод у проучавање српске књижевности, Филолошки факултет Универзитета у Београду;
- 2) **др Драган Бошковић**, ванредни професор, предмет Српска књижевност, Филолошко-уметнички факултет Универзитета у Крагујевцу,
- 3) **др Зорица Несторовић**, доцент, ужа научна област Српска књижевност, предмет Српска књижевност 18. и 19. века, Филолошки факултет Универзитета у Београду.
- 4) **др Мило Ломпар**, ванредни професор, ужа научна област Српска књижевност, предмет Српска књижевност 18. и 19. века, Филолошки факултет Универзитета у Београду

3. Број пријављених кандидата на конкурс **1**

4. Да ли је било издвојених мишљења чланова комисије **не**

5. Датум стављања извештаја на увид јавности **23. 4. 2010.**

6. Начин (место) објављивања извештаја **огласна табла Факултета, интернет презентација**

Факултета

7. Приговори **није било**

**IV - ДАТУМ УТВРЂИВАЊА ПРЕДЛОГА ОД СТРАНЕ ИЗБОРНОГ ВЕЋА
ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА - 26. 5. 2010. год.**

Потврђујем да је поступак утврђивања предлога за избор кандидата **др Ненада Николића** у звање **доцента** за **ужу научну област Српска књижевност, предмет Српска књижевност 18. и 19. века** вођен у свему у складу са одредбама Закона, Статута Универзитета и Статута факултета.

Д Е К А Н
ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА

Проф. др Слободан Грубачић

Прилози:

- 1 Одлука изборног већа факултета о утврђивању предлога за избор у звање; **бр. 1168/1 од 31. 5. 2010.**
- 2 Извештај комисије о пријављеним кандидатима за избор у звање; **137/2 од 23. 4. 2010.**
- 3 Сажетак извештаја комисије о пријављеним кандидатима за избор у звање
- 4 Доказ о непостојању правоснажне пресуде о околностима из чл. 62.ст.4. Закона

На основу члана 127 и 131 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду и члана 65 Закона о високом образовању, Изборно веће на седници одржаној 26. маја 2010. године, донело је

О Д Л У К У

Изборно веће Филолошког факултета прихвата позитиван реферат Комисије и предлаже Групацији друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду да др Ненада Николића, асистента, изабере у звање доцента за ужу научну област Српска књижевност, предмет Српска књижевност XVIII и XIX века на Катедри за српску књижевност с јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду.

Доставити:

- Именованом-ој,
- Одсеку за опште и правне послове,
- Универзитету у Београду,
- Архиви.

Д Е К А Н
ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА

Проф. др Слободан Грубачић

С А Ж Е Т А К
ИЗВЕШТАЈА КОМИСИЈЕ О ПРИЈАВЉЕНИМ
КАНДИДАТИМА ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ

I - О КОНКУРСУ

Назив факултета: Филолошки факултет Универзитета у Београду
 Ужа научна, односно уметничка област: Српска књижевност
 Број кандидата који се бирају: 1
 Број пријављених кандидата: 1
 Имена пријављених кандидата:
 1. др Ненад Николић
 2. /

II - О КАНДИДАТИМА

Под 1.

1) - Основни биографски подаци

- Име, средње име и презиме: Ненад, Велибор, Николић
- Датум и место рођења: 11. новембар 1975, Београд
- Установа где је запослен: Филолошки факултет Универзитета у Београду
- Звање/радно место: Асистент за Српску књижевност 18. и 19. века
- Научна, односно уметничка област: Српска књижевност

2) - Стручна биографија, дипломе и звања

Основне студије:

- Назив установе: Филолошки факултет Универзитета у Београду
- Место и година завршетка: Београд, 2000.

Магистеријум:

- Назив установе: Филолошки факултет Универзитета у Београду
- Место и година завршетка: Београд, 2004.
- Ужа научна, односно уметничка област: Српска књижевност

Докторат:

- Назив установе: Филолошки факултет Универзитета у Београду
- Место и година одбране: Београд, 2000.
- Наслов дисертације: Схватања књижевне историје и проучавање српске књижевности 18. и 19. века у делима Павла Поповића и Јована Деретића
- Ужа научна, односно уметничка област: Српска књижевност

Досадашњи избори у наставна и научна звања:

2001. асистент-приправник
 2004. асистент
 2008. асистент

3) Објављени радови

Име и презиме: Ненад Николић	Звање у које се бира: доцент		Ужа научна, односно уметничка област за коју се бира: српска књ.	
Научне публикације	Број публикација у којима је једини или први аутор		Број публикација у којима је аутор, а није једини или први	
	пре последњег избора/реизбора	после последњег избора/реизбора	пре последњег избора/реизбора	после последњег избора/реизбора
Рад у водећем научном часопису међународног значаја објављен у целини	/	/	/	/
Рад у научном часопису међународног значаја објављен у целини	M24 (2), M26 (4) 12 бодова	M24 (1) 4 бода	/	/
Рад у научном часопису националног значаја објављен у целини	M51(4), M52(7), M53 (10) – 36 бодова	M51 (1), M52 (1) 5 бодова	/	/
Рад у зборнику радова са међународног научног скупа објављен у целини	M33 (2) 2 бода	/	/	/
Рад у зборнику радова са националног научног скупа објављен у целини	/	/	/	/
Рад у зборнику радова са међународног научног скупа објављен само у изводу (апстракт), а не и у целини	/	/	/	/
Рад у зборнику радова са националног научног скупа објављен само у изводу (апстракт), а не и у целини	/	/	/	/
Научна монографија, или поглавље у монографији са више аутора	M42 (1) 5 бодова	/	/	/
Стручне публикације	Број публикација у којима је једини или први аутор		Број публикација у којима је аутор, а није једини или први	
	пре последњег избора/реизбора	после последњег избора/реизбора	пре последњег избора/реизбора	после последњег избора/реизбора
Рад у стручном часопису или другој периодичној публикацији стручног или општег карактера	/	/	/	/
Уџбеник, практикум, збирка задатака, или поглавље у публикацији те врсте са више аутора	/	/	/	/
Остале стручне публикације (пројекти, софтвер, друго)	/	/	/	/

Напомене: 1. Навести у ком часопису са SCI, SSCI или AHCI листе су радови објављени;

2. Квантитативно исказати научне резултате за стицање звања наставника у пољу друштвно-хуманистичких наука, према табелама 1. и 2. које су саставни део Критеријума за стицање звања наставника на Универзитету у Београду.

4) - Оцена о резултатима научног, односно уметничког и истраживачког рада

У научног и истраживачком раду др Ненад Николић је показао јасну способност за теоријско разумевање књижевних појава и проблема, наглашену склоност ка осветљавању књижевнотеоријских аспеката појма књижевне историје, са снажном усмереношћу ка проблематизовању односа између прошлости и садашњости у књижевноисторијској науци. У свим тим сложеним аспектима, др Ненад Николић се кретао сигурно и досегао је значајне увиде.

5) – Оцена резултата у обезбеђивању научно-наставног подмлатка

Будући да су могућности које отвара дужност асистента ограничене када је реч о обезбеђивању научно-наставног подмлатка, др Ненад Николић је своју пажњу усмерио на семинарске и мастер радове: он је веома много допринео бољем садржају и домету тих радова, као што је – својом критичношћу и општом педагошком солидношћу – снажно утицао на прецизнији научни профил и структуру њихових коначних верзија.

6) – Оцена о резултатима педагошког рада

У свом педагошком раду, др Ненад Николић је упражњавао различите облике наставе: предавања, консултације, појединачне и групне истраживачке радове (нарочито када је реч о курсу *Интернет и књижевност*). Он је остварио коректну и ваљану сарадњу са студентима, омогућавајући им двосмерну комуникацију и обезбеђујући самој настави са подједнаким успехом и утемељеном и креативношћу. У оквиру семинарских вежбања, заједно са прегледањем семинарских радова, у оквиру самосталних истраживачких курсева о српској просвећености и у оквиру појединачног рада са студентима, укључујући рад и на писменим и усменим деловима испита, др Ненад Николић је постигао видан успех у заокупљању студентске пажње и у популаризовању књижевноисторијских тема, тако да је властитим прегнућем унапредио наставу ових предмета.

7) – Оцена о ангажовању у развоју наставе и других делатности високошколске установе

Када је реч о развоју наставе и других делатности високошколске установе, др Ненад Николић је показао посвећеност неким од важних административно-научних послова као што је акредитација научних програма Катедре за српску књижевност: учествовао је и у разматрању разноврсних процедуралних садржаја који битно одређују академски живот Катедре за српску књижевност и Филолошког факултета.

III – ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

Имајући у виду да је у свим аспектима научне, наставне и јавне делатности, који су везани за репрезентовање српске књижевности осамнаестог и деветнаестог века, др Ненад Николић постигао резултате који су ваљани, да је његов научно-истраживачки, педагошки, наставно-организациони рад изнад уобичајених стандарда, имамо велико задовољство да предложимо Изборном већу Филолошког факултета у Београду да др Ненада Николића изабере у звање доцента за *Српску књижевност XVIII и XIX века*.

Београд, 23. 04. 2010. године

ПОТПИСИ
ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

проф. др Радивоје Микић

проф. др Драган Бошковић

доц. др Зорица Несторовић

проф. др Мило Ломпар

На основу одлуке Изборног већа Филолошког факултета у Београду (41/1 од 13. I 2010. године) изабрани смо у Комисију за избор доцента за наставно-научну област **Српска књижевност** (предмет *Српска књижевност XVIII и XIX века*).

ИЗВЕШТАЈ

На конкурс се јавио један кандидат: др Ненад Николић. У пријави он наводи да је рођен 1975. године у Београду, да је 2000. године завршио Групу за српску књижевност и језик са општом књижевношћу Филолошког факултета у Београду, да је завршио постдипломске студије (смер: наука о књижевности) и одбранио – 2004. године – магистарски рад *Приповедање жеље у романима Милована Видаковића*, да је – 2009. године – одбранио докторску дисертацију *Схватања књижевне историје и проучавање српске књижевности осамнаестог и деветнаестог века у делима Павла Поповића и Јована Деретића*, да је запослен на Филолошком факултету у Београду: од 2001. године као асистент-приправник, а од 2004. године као асистент за наставно-научну област **Српска књижевност** (предмет *Српска књижевност XVIII и XIX века*), да је члан редакције часописа *Свет речи*, да је више пута учествовао на међународном научном скупу *Научни састанак слависта у Вукове дане*, као и на више међународних и домаћих скупова и манифестација, да говори енглески и руски језик.

У библиографији др Ненада Николића можемо издвојити (1) докторску дисертацију, (2) монографију *Кастриране јуноше: жеља и приповедање у романима Милована Видаковића* (Матица српска, Нови Сад, 2004), (3) студије и чланке, (4) критике и приказе.¹

У књизи посвећеној романима Милована Видаковића, др Ненад Николић је првенствено посвећен проблему односа између жеље и приповедања. Он се поступно пробија – кроз анализу теоријских појмова Сигмунда Фројда, Жака Лакана и Ренеа Жирара – до сазнања о томе како теоријском оквиру студије о Видаковићевим романима нарочито погодује психоаналитичко поимање појма *жеље* које нагиње ширини различитих хуманистичких праваца и концепција, са посебним нагласком на везу између *жеље* и *недостатка*. Јер, тој вези и њеном значају за Видаковића, др Николић проналази важно упориште у Доситејевим схватањима о жељи, какве доноси његова *Етика*, будући да је Видаковић писац који се формирао у Доситејевом духовном хоризонту.

У овој књизи др Ненада Николића доведени су у дотицај теоријски аспекти његове теме, њене поетичке претпоставке и историјски облици њеног појављивања у нашој традицији. Теоријски оквир ове књиге подразумева кретање од херменеутике и психоанализе ка неким од репрезентативних форми постструктуралистичког схватања књижевности. У поетичком оквиру ове књиге опажа се еволуција романа од барокних до сентименталистичких аспеката Видаковићевог приповедања, у чему се опажа посебан утицај Бахтинових схватања романа као жанра. У историјском оквиру ове књиге долази до прецизног раздвајања ауторовог становишта у односу на она становишта која пристижу у његову интерпретацију под дејством традиције књижевноисторијског разумевања дела Милована Видаковића. У напору да раскрије скривене особине Видаковићевог приповедања, као што су несагласности између поучавања и приповедања,

¹ У прилогу овог реферата достављена је библиографија др Ненада Николића, са потпуним библиографским подацима.

несагласности које подстиче жеља као посебан облик субјективности, др Николић је остварио снажну конфронтацију између готово архивске романсијерске традиције и савремене теоријске мисли.

Ту особину др Ненад Николић је испољио и у својим бројним и разноврсним студијама и чланцима. Између 31 студије и чланка и 20 критика и приказа, ваља издвојити веома развијену и опсежну студију *Доситејевска линија у српској књижевности* у којој др Ненад Николић изнова разрађује и описује један давно назначени књижевноисторијски и поетички лук у српској књижевности: издвајајући различите стилске, поетичке и значењске моменте у делима српских писаца од Доситеје до Љубомира Ненадовића, др Николић уочава да – унутар једног каталога сличности и разлика – опстаје просветитељска свест као заједнички духовни конституент. Та свест је исходиште различитих моралних, педагошких и хуморних својстава жанровски разнородних текстова. Општа питања духовног покрета просвећености закупаљају и књижевноисторијску и поетичко-истраживачку пажњу др Николића, па је тим питањима посвећен његов прегледни рад о основним појмовима просвећености. Свакако да посебно место међу његовим опширним студијама заузима студија о Захарију Орфелину, у којој је др Николић настојао да прецизно опише веома различите и разнородне текстове (поезија, историографија, популарна литература) овог истакнутог просветитељског полихистора у нас. Као критичар, др Николић је прецизан и поуздан презентатор садржаја и особина оних књига које узима за предмет своје рецензентске пажње. Он настоји да их доведе у везу са њиховим књижевноисторијским претходницима и са њиховим актуелним теоријским окружењем. Тако настаје критика која има битна својства научне рецензије, јер спаја синхрони и дијахрони моменат у сагледавању приказане књиге, као што бива одређена и теоријском свешћу, са неретко веома јасно исказаним судом вредности.

Докторска дисертација представља свакако најзначајнији научни рад др Ненада Николића. Она носи наслов *Схватања књижевне историје и проучавање српске књижевности осамнаестог и деветнаестог века у делима Павла Поповића и Јована Деретића*, има 619 страна и састоји се од неколико самосталних целина. Она описује и процењује књижевноисторијска дела Павла Поповића и Јована Деретића, образлаже тематске везе између тих дела као оно што оправдава само поређење, наглашава значај тих дела за књижевноисторијску оптику наше мисли о књижевности. Др Ненад Николић истовремено исказује и своје схватање критичности која је неопходна за овако постављено истраживање, своје приањање уз херменеутику сумње, своје давање предности истраживању начина мишљења над истраживањем стварних или претпостављених извора који утичу на садржај књижевноисторијских студија, као и свој однос према критичкој рецепцији дела знаменитих књижевних историчара.

Његова настојања имају изразито теоријску позадину. Тако опширно разматрање о „књижевној историји данас“ подразумева да је – после дугог преовлађивања свести о истраживачком стављању у страну књижевне историје – дошло до обнове свести о њеном значају и до поновног испитивања темељних претпоставки саме теоријске могућности за књижевну историју. Др Ненад Николић опширно разматра актуелна теоријска дела која су поново поставила питање о смислу књижевне историје. Анализирајући књигу Дејвида Перкинса *Да ли је*

књижевна историја могућа?, он сматра да је негативни одговор који Перкинс даје на овако постављено питање плод „*метафизичке претпоставке* која је у основи његовог одбацивања могућности књижевне историје“. То значи да се „у позадини свих његових основних примедби књижевној историји препознаје управо тај метафизички појам историје као прошлости по себи, јер једино он може утемељити примедбе које Перкинс износи“. У анализи студије Линде Хачион која је посвећена „преиспитивању националног модела“, др Николић опажа да док је Перкинс књижевну историју одбацивао тако што је пренаглашавао положај објективно-апсолутног знања о прошлости, дотле Линда Хачион „нове књижевне историје (мањинске и постколонијалне) види као директно супротстављене традиционалним (националним) књижевним историјама“. Она је сувише одана идеалу политичке коректности, па су – како тврди др Николић – продуктивнија схватања Стивена Гримблата који као боље решење сматра концепцију о вишеструким идентитетима. Посебну критичку пажњу докторанд посвећује схватању које износе Марсел Корни-Поп и Џон Нојбауер када обликују појам „источно-средње европских књижевности“, који – по њима – обухвата гранични и транзициони простор који се протеже „од балтичких земаља на северу до Македоније на југу“. Њихов циљ „ипак није пре свега етички, чак ни у смислу политичке коректности, *већ најнепосредније политички* у смислу стварања нових региона и заједница, који треба да замене нације и националне државе“. Тако се сви проблеми у заснивању књижевноисторијског појма националне књижевности само неосвешћено преносе на шири наднационални појам књижевности.

Насупрот оваквим схватањима књижевне историје, чије су методолошке и сазнајне мањкавости различите, премда поглавито потичу из сродне представе о не-динамичкој структури прошлости у нашој свести, др Ненад Николић велику пажњу посвећује схватањима Марија Валдеса, који је – на темељима рикеровске херменеутике – покушао да изнова утемељи појам књижевне историје. Искрпно анализирајући различита својства и особене противречности и мањкавости у Валдесовим схватањима, др Николић издваја Валдесово наглашавање пет различитих верзија књижевног дела као историјског догађаја. То су: савремени опис контекста стварања и перцепције; историјска реконструкција базирана на документима савременим књижевном делу; критичка рецепција базирана на идејама каснијим од стварања дела; критичка рецепција базирана на каснијим критичким методама и техникама; критичка рецепција дела кроз потоње интерпретативне парадигме. У том хоризонту др Николић смешта своје схватање о томе „да је, са једне стране, *критика традиционалних књижевних историја* нужна, али да, са друге стране, та критика *није могућа као радикална критика*“. Посредовања се појављују као нужан моменат овако замишљене херменеутичке књижевне историје.

У оном делу ове докторске дисертације који је посвећен монографијама које су Павле Поповић и Јован Деретић посветили истим писцима, др Николић почиње анализом односа ових књижевних историчара према делу Доситеја Обрадовића. Његове анализе су остварене више консекутивно него упоредно: он прво анализира радове Павла Поповића, потом Јована Деретића, да би у закључку направио општи попис сличности и разлика: и у истраживачком и у књижевноисторијском смислу. У бројним и различитим радовима Павла Поповића, др Николић проналази две

тежње које су четири деценије управљале писањем о Доситеју: то су биле или опште оцене Доситејевог дела или строго компаративне анализе његовог дела. Издвајајући у оквиру позитивистичког приступа Павла Поповића различита својства његових текстова о Доситеју, својства у којима се читује промене књижевноисторијске оптике, др Николић наглашава перманентно одсуство интерпретације у књижевноисторијском приступу. Код Деретића, пак, постоји разлика између његових двеју књига о Доситеју: док је *Доситеј и његово доба* књига у којој др Николић проналази елементе духовноисторијске интерпретације, којом доминира културолошка перспектива, дотле је *Поетика Доситеја Обрадовића* одређена наглашеном структуралистичком перспективом, у којој распознајемо особен дух систематизације, као и интегративност и тежњу за јединственошћу као основне црте књижевноисторијске оријентације. У анализи односа који структурално схваћена поетика успоставља са књижевном историјом, др Николић уочава „да је у Деретићевом размишљању о књижевности пресудна идеја о њеном развоју“.

Двојица знаменитих књижевних историчара посветила су – у раним и заснивајућим годинама своје академске каријере – велику пажњу *Горском вијенцу* као најзначајнијем књижевном делу српске књижевности. Др Николић у њиховим монографијама види знатан научни резултат, помоћу којег је „разумевање *Горског вијенца* у српској култури преведено из саморазумљивог дивљења у научни говор, и то говор најсавременије методологије свога времена, која је у оба случаја представљала и нову етапу у разумевању“. Али, те монографије су и значајан истраживачки потенцијал за утврђивање разлика и сличности у књижевноисторијском сазнању, као и за испитивање предуслова који омогућавају настајање и одржавање тако исказаних разлика и сличности. Он полази од очевидног сазнања да су наши књижевни историчари одлучујућу пажњу посветили питању *композиције* Његошевог дела: зато што Павле Поповић настоји да пронађе јединство предмета, композиције и радње у *Горском вијенцу* бива могуће да се у традицији тумачења отвори простор за испитивање иманентне поетике Његошевог дела, што је почетна тачка књижевноисторијских истраживања Јована Деретића. Питања која Деретићева монографија „покреће шира су од композиције, али је пажња усмерена на композицију јер је управо композиција место на којем се најбоље препознаје ограниченост Поповићевих интерпретација нормативном поетиком“.

Тако се разлике у традицији тумачења највећег српског песника појављују као плод поетичких мена у хоризонту савремене књижевне мисли, као плод разлика између нормативне и иманентне поетике, као плод разлика између књижевног историчара који је, доказујући јединственост предмета *Горског вијенца*, оценио композицију као најслабији аспект Његошевог дела, и књижевног историчара који је желео да покаже како је управо композиција оно што *Горском вијенцу* обезбеђује естетску вредност. У описивању различитих истраживачких кретања, у којима се могу препознати захтев за интегралношћу, претежност светскоисторијске перспективе и настојање да се књижевноисторијски судови ускладе са културом у којој се појављују, др Николић пажљиво одмерава удео интерпретативних наноса у монографијама обојице књижевних историчара, јер су природа и степен интерпретативног посредовања битни за његов основни наум,

који почива на утврђивању херменеутичког удела у књижевноисторијском сазнању. У закључку својих анализа, др Николић повлачи читав низ паралела између књижевноисторијских перспектива Павла Поповића и Јована Деретића: док је код Поповића постојала извесна саморазумљивост у осветљавању традиционалних књижевноисторијских погледа на српску књижевност, дотле је код Јована Деретића видније трагове оставила свест о њиховој проблематичности. То обележава нарастање херменеутичке сумње у самој природи књижевноисторијских сазнања. Отуд следи битна разлика у књижевноисторијском профилу двојице историчара. Описујући ту разлику у ономе што је појединачно, ономе што је посебно и ономе што је најопштије, докторанд закључује да „херменеутичка књижевна историја треба да преиспитивањем традиционалности динамизује начине разумевања књижевне прошлости, да им отвори перспективу за саморефлексију“. Ова докторска дисертација, посматрана као целина, почива на проучавању основних текстова Павла Поповића и Јована Деретића, проучавању које је општетеоријског и специјалистичког усмерења, на анализи сличности и истоветности, различитости и противречности у њиховим књижевноисторијским представама. Посведочена је Николићева заинтересованост за историјске и поетичке проблеме, описани су елементи књижевноисторијског поступка као таквог, и дат је самосталан предлог за нове могућности схватања књижевне историје у постструктурализму.

Посебно подручје на којем др Ненад Николић постиже ваљане резултате везано је како за наставу *Српске књижевности XVIII и XIX века* тако и за неке облике наставе *Културне историје Срба*, као и за самостално вођење курса *Интернет и књижевност*. У оквиру семинарских вежбања, заједно са прегледањем семинарских радова, у оквиру самосталних истраживачких курсева о српској просвећености и у оквиру појединачног рада са студентима, укључујући рад и на писменим и усменим деловима испита, др Ненад Николић је постигао видан успех у заокупљању студентске пажње и у популаризовању књижевноисторијских тема, тако да је властитим прегнућем унапредио наставу ових предмета.

У научном и истраживачком раду др Ненад Николић је показао јасну способност за теоријско разумевање књижевних појава и проблема, наглашену склоност ка осветљавању књижевнотеоријских аспеката појма књижевне историје, са снажном усмереношћу ка проблематизовању односа између прошлости и садашњости у књижевноисторијској науци. У свим тим сложеним аспектима, др Ненад Николић се кретао сигурно и досегао је значајне увиде. Будући да су могућности које отвара дужност асистента ограничене када је реч о обезбеђивању научно-наставног подмлатка, др Ненад Николић је своју пажњу усмерио на семинарске и мастер радове: он је веома много допринео бољем садржају и домету тих радова, као што је – својом критичношћу и општом педагошком солидношћу – снажно утицао на прецизнији научни профил и структуру њихових коначних верзија. У свом педагошком раду, др Ненад Николић је упражњавао различите облике наставе: предавања, консултације, појединачне и групне истраживачке радове (нарочито када је реч о курсу *Интернет и књижевност*). Он је остварио коректну и ваљану сарадњу са студентима, омогућавајући им двосмерну комуникацију и обезбеђујући самој настави са подједнаким успехом и утемељеност и креативност. Када је реч о развоју наставе и других делатности високошколске

установе, др Ненад Николић је показао посвећеност неким од важних административно-научних послова као што је акредитација научних програма Катедре за српску књижевност: учествовао је и у разматрању разноврсних процедуралних садржаја који битно одређују академски живот Катедре за српску књижевност и Филолошког факултета.

Имајући у виду да је у свим аспектима научне, наставне и јавне делатности, који су везани за репрезентовање српске књижевности осамнаестог и деветнаестог века, др Ненад Николић постигао резултате који су ваљани, да је његов научно-истраживачки, педагошки, наставно-организациони рад изнад уобичајених стандарда, имамо велико задовољство да предложимо Изборном већу Филолошког факултета у Београду да др Ненада Николића изабере у звање доцента за *Српску књижевност XVIII и XIX века*.

У Београду,
23. април 2010. године

др Радивоје Микић, редовни професор

др Драган Бошковић, ванредни професор

др Зорица Несторовић, доцент

др Мило Ломпар, ванредни професор